



**DOMINIK DÁN**

**KLUBKO  
ZMIJÍ**

KLUBKO ZMIJÍ





Text © Dominik Dán 2020  
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.  
Translation © Jan Hanzlík 2020  
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2020

**ISBN 978-80-276-0138-7**

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou  
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými  
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu  
mohou zdát jaksi povědomé...*

*Multi famam, conscientiam pauci verentur.*

Mnoho lidí se bojí o svoji pověst,  
málokteří se bojí svého svědomí.

(Plinius Mladší)

*Třicátou knihu věnuji dcerám,  
třicátnicím Sandře a Karin.*

*Za lásku, podporu, celoživotní postoj  
a neocenitelnou pomoc děkuji manželce Anně.*





# 1

---

## ŘÍJEN 2009

Dvoučlenná hlídka pohotovostní motorizované jednotky dorazila na místo činu osm minut po oznámení trestného činu. Slušný výkon. Čtrnáct kilometrů překonali tempem závodníka formule jedna bez majáku a houkačky. V půl třetí v noci byl provoz prakticky nulový, a i když byly cesty promáčené týdenním deštěm, stejně nemělo význam otravovat operačního důstojníka se žádostí o jejich použití.

Povolení použít výstražná zvuková a světelná znamení nežádali i z jiného důvodu – předmětem oznámení byla vražda. Nemohli vědět, zda se pachatel (anebo spolupachatelé) ještě nenachází v okolí místa činu, a použití houkačky by jej mohlo upozornit, že už o něm vědí, že po něm jdou. Chlapci z PMJ nebyli hlupáci, i oni uměli taktizovat a myslet tah dopředu, takže se řítily potichu, skoro se přikrádali.

„Laco, nech to tady, za roh puďem pěšky,“ rozhodl velitel hlídky.

„Feri, seš si jistej, že už sme na místě?“

„Sme, znám to tu!“

Služební auto zastavilo. Na mokré asfaltce se posunulo ještě o půl metru dál, než řidič zamýšlel, takže předním nárazníkem ohnul keřík planých růží.

„Do prdele! Tišejc a přesnějc by to nešlo!?“

„Sorry... je po dešti. Krom toho, kterej idiot prsknul takovýhle hnusný křoví tak blízko ke krajnici?“

„Neser mě s deštěm a idiotama, deme konečně na to!“

Zkontrolovali si výstroj a výzbroj, vystoupili z auta. Dveře nezabouchli, opatrně je zaklapli. Kradli se k rohu

rodinného domu, vykroukli... Dobře, že postupovali prozíravě a opatrně! Přímou naproti bráně daného objektu, skryté ve stínu vysokého smrku, parkovalo auto.

Přikrčili se, plížili se rychle, ale obezřetně, narovnali se až těsně u auta.

„Jménem zákona, ani hnout!“

Jako na povel posvítili do auta dvěma paprsky služebních baterek. Zklamání – za volantem nikdo neseděl, ani na sedadle spolujezdce, zato vzadu...

Mladší člen hlídky trhl zadními dveřmi.

„Jménem záko...“

V ostrém paprsku světla spatřil nahý chlupatý zadek, dvě bílá stehna z každé strany, gatě srolované na lýtkách. Ze stropu auta sklouzlo jedno chodidlo, potom druhé. Nahnul se blíž a do nosu ho praštil pach lidských šťáv a vydýchaný vzduch – raději ustoupil.

„Kurva, hajzlové... Dušane, jestli je to fór...“ výhružně hrozil nahý zadek, zadkem se soukal z auta. „To vám úplně mrdlo!? Co ste zač!? Proč na mě míříš pistolí, ty debi...“

Mladík vycouval z auta, natáhl si trenky, potom kalhoty, konečně se narovnal. Rovnal si košili, kroutil se v pase, snažil se postavit tak, aby nebylo vidět do roztažených nohou.

„A do prdele!“ zasténal, když se zorientoval. „Fíz... ehm, policie? Skutečná policie? To mě poser! Tohle není fór? Tak promiňte!“ pochopil, že nejde o žert.

„Ruce za hlavu!“

„Počkejte, dyť mi zase spadnou gatě. Vydržte chvíli s těma služebnima pokynama, ať se aspoň zapnu.“

Počkali.

„Fakt mám dát ruce za hlavu?“ zeptal se mladík, když se zapnul. „Dyť tu bydlíme.“ Bradou ukázal k domu, před kterým parkoval.

„Nebydlíme!“ oponoval mu hlas z auta. „Já tu bydlím!“

Dívka svižně vyskočila z auta, srolovala si sukni, zhluboka vydechla, jako po těžké dřině, narovнала se, prohrábla si vlasy vzadu dlouhé až po zadek.

„Co je, pánové!? Co se děje? Já tu bydlím! Jenom já tu bydlím!“ zopakovala. „Eště není po svatbě, miláčku!“

„Jéžiš! Tak dobře, bydlíš tu jenom ty, já tu chci jen přijít k hotovýmu! Seš stejná jako tvůj fotr! Máte mě za nýman-

da, co se chce za každou cenu přiženit do úplného paláce! Seš se sebou spokoj...“

„Držte huby!“ sykl velitel hlídky, ani ho nenechal domluvit. „Přeskočilo vám? My tu provádíme ostřej policejní zá-  
krok, buďte laskavě ticho!!“

Přikývli, že už budou.

„Co ste zač? Doklady máte?“

„Jak dlouho ste tady?“ doplnil otázky mladší člen hlíd-  
ky. Stále na ně mířil.

„Igor a Vierka. Igor Martinec, Vierka Siakelová. Ona tu  
bydlí,“ prstem ukázal na dům, před kterým parkovali, „ale  
auto je moje. Co já vim, jak sme tu dlouho...“ mladík pokr-  
čil rameny, našpulil rty, opravdu netuší, kolik času uběhlo,  
zatímco měl v autě plné ruce práce.

Velitel hlídky se rozhodl pro jiný postup.

„Nech je, nemáme čas, ty nám stejně nepomůžou, musí-  
me jít dovnitř. Vy dva!“

„Prosím.“

„Zatímco ste tu parkovali a v autě prováděli... to, slyše-  
li ste nějaký výstřely?“

„Výstřely?“ nechápal Igor.

„Rachot, kravál, výstřel z pistole nebo z pušky!“

„Ne.“

Policajti si vyměnili rozpačité pohledy, přestali na ně mí-  
řit. Museli se rychle rozhodnout, co s těmi dvěma. Čas je  
tlačil, měli by pokračovat ve služebním zákroku, nezdržo-  
vat se zbytečnostmi, ale pustit je jen tak nemohli – byli pří-  
liš blízko místa činu.

„Zalezte do auta, budeme se vám věnovat pozdějc. Teď  
máme práci.“

„No moment! Já musím jít domů!“ ohradila se dlouho-  
vlasá Vierka.

„Doted' ste nemusela, slečno, tak tu teď počkáte!“

„Táta mě zabije!“

„Nezabije,“ vmísil se Igor, zazubil se jako lasička v kurní-  
ku. „Musíme tu zůstat, Vierko, je to rozkaz! Rozkaz policej-  
ního orgánu je rozkaz policejního orgánu, tomu se nesmíme  
protivit, to musí uznat i tvůj táta. Nechápeš? Nemůže ti nic  
udělat, i když přijdeš domů třeba nad ránem. Oni ti to do-  
svědčej,“ bradou ukázal směrem k policejní hlídce.

Dívka pochopila, taky se zazubila.

„Tak my tu teda na vás počkáme,“ povzdechl si Igor, vmákl Vierku zpátky na zadní sedadlo. „Stačí zabouchat, nemusíte svítit.“

Zadní dveře auta zaklaply, zarosené zadní okno skrylo mileneckou dvojici v milosrdné diskrétní tmě.

„Je to normální?“ zeptal se velitel hlídky. „Ty dnešní mladý už nemaj strach vůbec z ničeho! Klidně budou šukat uprostřed policejní akce!“

„No, nehorázný,“ závistivě souhlasil mladší člen hlídky.

„Deme,“ velitel hlídky ho probral ze snění. „Osmnáctku máme za zády.“

„A je to Pernecká? Nikde sem neviděl ceduli. Neměli sme se jich zeptat?“

„Dej jim pokoj, je to Pernecká, už sem ti říkal, že to tu znám.“

Otočili se, auto nechali autem, přešli patnáct kroků křížem přes trávník, zastavili před brankou. Bezmocně se rozhlédli – co teď? Branka byla vsazená do ocelového rámu, výplň vyrobili klempíři z vlnitého hliníkového plechu. Všechno, nosnou konstrukci i hliníkovou výplň, nastříkali sněhobíle. Brána byla hladká jako ze skla.

Majitel domu nechtěl, aby mu na pozemek civěli kolemjdoucí, nad branku dal přistavit ještě hliníkový díl, takže sněhobílá kovová zeď před policajty byla vysoká skoro tři metry. Nepřeskočili by ji, ani kdyby se rozběhli. Neměli se po čem vyškrábat, neměli šanci dostat se na místo činu nepozorovaně. Naštěstí nepotřebovali šanci, neboť oznamovatel trestného činu vraždy byl v čase spáchání doma a podle hlášení z operačního střediska stále doma je – zřejmě otevře dobrovolně.

„Mačkej.“

„Co?“

„Bože, co asi? To zelený, svítící, to bude asi zvonek.“

Mladší člen hlídky stiskl podsvícené tlačítko.

Čekali. Zbraně připravené, skloněné. Nic, žádná odpověď.

„Prosím?“ ozvalo se konečně z reproduktoru nad zeleným světlem.

„Policie,“ řekl vedoucí hlídky do mikrofonu.

„Kristepane! Konečně! Kde ste tak dlouho!“ ječel hlas z reproduktoru. „Kde ste? A sanitka!? Je tu i doktor? Hlásil sem vám, že sem ho postřelil! Možná zastřelil! Já sem taky raněnej!“

„Doktor jede za námi, hned přijede, pane... pane...“

„Kučma. Tady Kučma, Ernest Kučma, majitel domu.“

„To sem chtěl slyšet. Pane Kučma, prosím vás, uklidněte se, už sme tady, za chvíli dorazí pomoc. V prvý řadě nám otevřete a pusťte nás dovnitř.“

„Mám elektrickéj zámek, dávejte pozor, v zámku to cvakne, zatlačte na branku a sama se otevře, můžete vejít. Nestřílejte, du vám naproti po chodníku.“

V zámku cvaklo, velitel hlídky šťouchl do bílého plechu, branka se otevřela. Vešli, zbraně namířené k zemi. Postupovali krok za krokem, příkrčení v těsném závěsu, neboť tak je to učili v policejní škole.

Velitel hlídky si všiml, že vstup a přístup k domu je nějaký podivný, netradiční. Mezi plechovou brankou a dveřmi do domu křížem přes vzorně pokosený trávník vedl vydlážděný chodník, ale trávník netvořil předzahradku, byl za domem a vlastně tvořil zadní dvůr. Majitel neřešil vstup do domu z hlavní ulice jako všichni sousedé, ale využil rohové polohy domu a přes velkou bílou bránu na konci pozemku se vcházelo dlážděným chodníkem až ke vchodovým dveřím do domu. Zvláštní, netradiční, ale možná praktické – těžko posoudit.

Dveře se otevřely, zalilo je světlo, zamrkali. Z muže ve dveřích viděli jen siluetu. Vykročil, ruce nad hlavou.

„Nestřílejte, to sem já!“ Jako kdyby slovo *já* znamenalo, že ho musí každý znát.

„Zůstaňte stát!“

Stejně udělal ještě dva kroky. Velitel hlídky si ho podezřívavě měřil – až teď si všiml, že nahoru zvedá jen jednu ruku, druhou si tiskl na tvář zkrvavený kapesník. Pramínek krve se prodral mezi prsty, stékal mu po zápěstí. Čelo měl přes obočí omotané obvazem, narychlo, jen taková fušeřina, ale záchranka už byla na cestě. Kromě toho stál domáci pán na vlastních a komunikoval, nebylo třeba ztrácet čas a zachraňovat ho, tu chvíli do příjezdu sanitky už vydrží.

„Ste raněnej vážně?“

„Ne, jen boule na čele a škrábanec na tváři, nic vážného, ale krvácí to.“

„Vydržíte do příjezdu sanitky?“

„Samozřejmě!“

Otřásl se. Nahoře měl kabátek pyžama zapnutý až ke krku, přes něj si přehodil flísovou mikinu, kapucí si zakryl raněnou hlavu. I džíny si natáhl, protože i když byl teplý podzim, v noci už bylo chladno.

„Hlavně, že ste tu! Konečně,“ vydechl si pan domácí, viditelně se mu ulevilo. Připážil. „Poďte, proboha živýho, poďte dovnitř a podívejte se na to! Nechtěl sem střílet, ale co sem moh' dělat? Přepadnul mě, vystřelil první, netrefil, převálil sem se na posteli, pod polštářem mám pistoli, natáhnul sem ruku, ani sem nemířil, vystřelil sem, on se složil, nahore něco bouchlo...“

„Počkejte,“ velitel hlídky se ho snažil zastavit zvednutou dlaní.

„... ale bylo mi to jedno, začal sem křičet, řvát, vyskočil sem, zamotaly se mi nohy, spadnul sem na noční stolek, praštil se do čela, pořezal sem si tvář, pak sem popadnul mobil, vyfukal sem sto padesát osmičku, všechno sem jim řek... Konečně ste tu!“ Domácí pán funěl, křičel rozčilením, neovládal se.

„Pane...“ velitel hlídky se ho marně snažil zastavit.

„Poďte dovnitř, prosím vás, poďte dovnitř, prohledejte celej dům!“ řval.

„Pane Kučmo, zastavte se! Přestaňte! Ticho!“

„Jak ticho...“

„Ticho! Řek sem ticho! Ale okamžitě!“

Ztichl. Zarazil se, ztuhl. Velitel hlídky mu položil ruku na rameno, podržel si ho na vzdálenost paže, zatřásl jím.

„Pane Kučmo, vzpamatujte se! Vysypal ste na nás tisíc informací ve třech větách, rychle a nahlas, my potřebujeme jednu nebo dvě, hlavně pomalu a rozvážně. A potichu, abychom někoho nevyplašili. Pane Kučmo, pachatel byl sám – anebo jich bylo víc?“

„Já nevím...“

Normální reakce po vypjaté situaci. Nikdo si nic nepamatuje.

„Střelil na vás jeden – anebo dva?“  
„Jeden.“  
„Křičel něco? Dával nějaký pokyny?“  
„Ne.“  
„Slyšel ste z domu nějakej hluk?“  
„Ne.“  
Policajti zaváhali.  
„Ale před chvílí ste řek, že nahoře něco bouchlo.“  
„Aha, to jo! Nahoře...“  
„Co je nahoře? Kde je nahoře?“  
„Nahoře, v patře.“  
„Co se stalo nahoře v patře?“  
„Nevim, něco sem odtamtud zaslech', něco jako bouchnutí.“  
„Výstřel?“  
„Ne, to ne, jenom bouchnutí.“  
„Jako kdyby něco spadlo?“  
„Asi.“  
„Byl ste se tam podívat? Může tam bejt někdo raněnej?“  
„Nebyl. Nemůže, sem doma sám.“  
„Výborně, už víme aspoň něco. Pokud sem to správně pochopil,“ pokračoval velitel hlídky, „spal ste...“  
„Ano.“  
„... a někdo vás ve spánku přepad'.“  
„Zloděj nebo kdo.“  
„Vy ste vystřelil...“  
„Ne! Neposloucháte mě!?! On vystřelil!“  
„Tak eště jednou...“  
„Spal sem, vzbudil mě šramot a... asi šestej smysl, chápete? Takovej nevysvětlitelnej pocit, že nejsem v pokoji sám. Vzbudil sem se, zahlíd' sem siluetu, temnou postavu.“  
„Kde?“  
„Ve dveřích. Spím s otevřenýma dveřma, nesnáším uzavřený prostory.“  
„Pokračujte.“  
„Zahlíd' sem ho ve dveřích, lek' sem se, zařval sem, on se otočil a vystřelil. Okamžitě sem sáhnul pod polštář, vytáhnul sem pistoli a vystřelil sem. Složil se a vtom nahoře něco bouchlo.“  
„Ale nahoru ste nešel.“



„Ne, vyskočil sem, zamotaly se mi nohy, spadnul sem na konferenční stůlek, praštil sem se, pak sem vyběh' do kuchyně, odtud sem zavolał pomoc a tam sem na vás celou dobu čekal. Ani mě nenapadlo jít nahoru. Co kdyby tam měl komplice?“

Policajti zmlkli, uspořáđávali si fakta, snažili se rychle si vzpomenout na něco důležitého, na co se ještě nezeptali, neboť pokud na začátku něco podělají, celé dny, celé týdny se jich nadřizení a inspekce budou vyptávat – proč jste se nezeptali na tohle, proč jste se nezeptali na tamto, proč jste neproověřili nejdřív tohle, proč jste šli tam... Chytráci! Buzeranti! Policajt má při ostrém zásahu na rozhodování vteřiny, oni na rýpání celé dny, někdy týdny, a jen buzerují, buzerují a kladou debilní otázky.

Tohle všechno si uvědomovali, všechno je učili, na všechno byli vycvičení, dokonce už to jednou zažili na vlastní kůži, proto usilovně přemýšleli, aby zase neudělali chybu.

„Udělal ste dobře, že ste tam nešel a počkal,“ pochválil ho velitel hlídky.

„A tohle má bejt ta vražda, co nám hlásil operační?“ Mladší člen hlídky zklamaně našpulil spodní ret. „Dyť ste střílel v sebeobraně, z toho nikdo nikdy vraždu nevyrobí.“

„Právní kvalifikaci necháme na vyšetřovatelích,“ uzemnil ho velitel. „Máš nějaký otázky?“

„Ani ne...“ nerozhodně pokrčil rameny.

„V tom případě deme dovnitř. Vy, pane domácí, zůstaňte stát na místě...“

Mladší člen hlídky se přihlásil o slovo zdviženou rukou.

„Radši ať de dovnitř, ať nestojí na chodníku. Mohlo by zase sprchnout, a i kdyby ne, za chvíli mu bude zima.“

Velitel hlídky přikývl.

„Jasný, myslel sem to tak, že zůstane vevnitř u dveří. Poďte za mnou.“

Vešli do domu, zastavili v zádveři.

„Vy zůstanete za vstupníma dveřma, my pudeme dál.“

Domácí pán si jako na povel sedl na nízký botník upravený k sezení, aby bylo obouvání pohodlné i pro rozmazlené návštěvy. Schoulił se, bolestí se předklonil.

„Budete tu čekat, ani se nehnete. Ničeho se nedotýkejte, abyste zbytečně nenadělal falešný stopy. Kdyby někdo

zvonil, pustíte ho. Za chvíli přijede sanitka i naše hlídka. Pustíte je jenom ke dveřím, dovnitř nepude nikdo! Kdybyste měl problémy, jenom zavoláte. A ať vás okamžitě ošetří, to v první řadě!“

„Rozumím, provedu!“ Nepanáčkoval, myslel to vážně, slušně.

Znovu se příkrčili, zbraně sevřeli o něco pevněji. Velitel hlídky vykročil, zarazil se, ohlédl se.

„A kde je vlastně ložnice?“

„Rovně, za dveřma je kuchyně spojená s obývkem, projdete na konec a doprava první dveře. Sou otevřený, leží na prahu, respektive víc v ložnici než na chodbě, ale skoro na prahu. Naproti sou schody nahoru.“

„Kolik je nahoře pokojů?“

„Tři a koupelna.“

Teď už věděli opravdu všechno. Postupovali opatrně, snažili se držet u zdi. Vešli do kuchyně chabě osvětlené žárovkou nad linkou, dál bylo šero houstnoucí do tmy. Prošli kuchyní spojenou s obývkem, prošli obývkem, všimli si krbu a velké televizní obrazovky na protější stěně. Velitel se pro jistotu příkrčil a nakoukl i pod obrovský oválný stůl. Zahnuli doprava, zastavili – ze dveří trčely nohy v tmavých kalhotách a černých teniskách špičkami dolů. Černá kožená bunda lemovaná kožešinou vespod i nahoře na límci. Nehybné tělo leželo na břiše, pravá ruka od těla, levá pod tělem. Jak padl, tak zůstal, neplazil se, vůbec se nehýbal – nikde na zemi neviděli krvavé šmouhy.

Mladší člen hlídky posvítíl do ložnice, velitel hlídky se sehnul, stáhl si rukavici, dvěma prsty se snažil nahmatat tep na krku. Vstal, natahoval si rukavici, nahnul se ke kolegovi, zavrtěl hlavou.

„Co? Nic?“

„Nemá tep a zdá se mi, že stydne. Je vyřízenej.“

„Du za postel.“

Člen hlídky obešel manželské letiště, ale dřevěný rám sahal až k podlaze – pokud měl zloděj pomocníka, pod postelí ho určitě nenajdou.

Velitel hlídky ukázal dvěma prsty na zavřené dveře naproti ložnici, potom na ty vedlejší. Kolega měl pochopit, že postupně prohlédnou všechny místnosti v přízemí. Kolega

pochopil, otevřel první a ustoupil spolu s křídlem dveří, aby uvolnil prostor veliteli baterce.

Špajz, koupelna, šatník, kotelná, posilovna – proto má domácí pán tak vymakanou postavu! Postupně prohlédli všechny místnosti, nejvíc času ztratili v šatníku, neboť museli pootvírat všechny vestavné skříně a rozhrnout pověšené košile a obleky. Pro jistotu zkontrolovali i horní police.

„Co myslíš?“

„Spodek je čistej,“ oznámil výsledek člen hlídky.

„Souhlasim, myslim, že sme na nic nezapomněli. Deme nahoru?“

„Může nám pozdějc někdo vyčítat, že sme se víc nevěnovali mrtvole?“

„Myslíš ožívování? Kdyby chrčel nebo se hejbal, prosim, ale laickým přezkoumáním sem nezjistil známky života, můžeme jít nahoru.“

„Krom toho nejsme doktoři, nikdo od nás nemůže očekávat odborný ohledání těla.“

„Přesně tak, kámo! Pro nás je mrtvej, takže pokračujeme v prohlídce domu. Kdyby něco, měl tu bejt doktor, a že tu není, není naše chyba. Deme!“

Pomalou stoupali po schodech, kryli se navzájem, zády se otírali o zeď.

V patře měli na výběr ze čtyř dveří. Nepřekvapilo je to – od pana domácího věděli, že nahoře jsou tři pokoje a koupelna.

Velitel hlídky prsty naznačil kolegovi, že teď musejí postupovat opravdu opatrně. Člen hlídky přikývl, dobře si pamatoval slova domácího pána, že nahoře něco bouchlo. Opatrně stiskl kliku, drkl do dveří – dveře nahoře se otevíraly dovnitř, nikoli ven jako ty dole, takže nemohl ustupovat s křídlem dveří. Nevadí, aspoň se mohli vřítit dovnitř oba najednou a současně každý blokoval polovinu prostoru.

Dva paprsky světla přejely dětský pokoj, jediný úkryt skýtala skříň naproti. Velitel zůstal ve dveřích, druhý policajt otevřel skříň, pro jistotu nakoukl i pod postel.

Druhé dveře – koupelna – tady nebyla ani skříň a do sprchového koutu by se potenciálně spolupachatel nevešel.

Třetí dveře...

Ozval se zvonek u vstupních dveří. Skoro nadskočili, ve vypjaté situaci to bylo jako šlehnutí bičem po zádech. Zvonek zvonil. Jednou, dvakrát, třikrát...

„Přeskočilo mu? Nepochopil, že má otevřít a pustit je dovnitř? To je tak těžký, aby si to někdo zapamatoval?“

Člen hlídky jen pokrčil rameny – ani on nechápal, proč zvonek vytrvale vyzvání.

Co teď? Ještě měli prohlédnout dva pokoje, ale zvonek jako by se zbláznil.

Najednou přestal.

Mládenci v ostré akci si vydechli. Na chvíli, neboť sotva došli ke třetím dveřím, zvonek se ozval znovu. To mohlo znamenat jen jediné – někdo za brankou ho nechal vyzvonit podle naprogramování, a když se nedočkal odpovědi, stiskl ho znovu.

„To je debil!“

„Třeba sere.“

„Tak dlouho!?“

„Stres. Třeba blije. Nebo možná omdlel.“

„Do prdele s tím chlapem!“

Velitel hlídky popadl kliku, ramenem rozrazil dveře – sklad. Už mu nezáleželo na bezpečnosti, ťukl do vypínače. Kartonové krabice, rozložená dětská postýlka, zahradní gril... blbosti. Roztahané blbosti, za ně se schovat nedalo.

Třetí pokoj byl pro hosty, kdyby přijela rodina nebo návštěva a zdrželi se. Zase jen dva rizikové prostory, postel a skříň. Ani tam nenašli spolupachatele.

„Deme dolů, bůh ví, co ten vůl slyšel nahoře bouchnout, ale jednu mu bouchnu já, s tím může počítat! Debil jeden vystresovanej!“

Seběhli dolů.

„Pane Kučmo! Pane Kučmo!!“

„Pane domácí!“

Nenašli ho v kuchyni, nebyl ani v malé místnosti určené k přezouvání, kde ho nechali sedět na botníku.

Otevřeli vchodové dveře domu, zařvali na trávník – nic. Domácí pán se neozval.

„Já ho...“ hrozil velitel hlídky, ale výhrůžku nedokončil, místo toho na ovládacím panelu stiskl tlačítko s ikonou klíče.